

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Sžf/46/2013                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1011200983                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 02.07.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Milučký            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1011200983.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu V., bytom M., W., zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému Ministerstvu financií Slovenskej republiky, Sekcia daňová a colná, so sídlom Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. MF/10119/2011-71 zo dňa 7. marca 2011 v spojení s rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky sp.zn. I/223/12626-126493/2010/992517-r zo dňa 13.12.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4S/97/2011-96 zo dňa 15. marca 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/97/2011-96 zo dňa 15. marca 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky Banská Bystrica, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR Banská Bystrica č. I/223/12656-77382/2007/992517-r zo dňa 12. októbra 2007, ktorým rozhodnutím Daňové riaditeľstvo SR zamietlo v odvolacom konaní odvolanie žalobcu a potvrdilo platobný výmer Daňového úradu Košice V č. 709/230/36934/06/Zim zo dňa 3. novembra 2006, ktorým rozhodnutím v zmysle § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) bol podľa § 29 ods. 6 uvedeného zákona určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2000 v sume 223 441,- Sk. Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedol, že daňový subjekt po predložení poverení na vykonanie daňovej kontroly v základnom konaní zamestnancami Daňového úradu Prešov I, nespolupracoval s nimi a neposkytol im súčinnosť na vykonanie daňovej kontroly a nepredložil

žiadne doklady. Aj keď kontrolná skupina komunikovala s daňovým subjektom a doručovala daňovému subjektu oznámenia o pokračovaní vo výkone daňovej kontroly, tak v skutočnosti kontrolná skupina u daňového subjektu nemohla vykonávať svoju činnosť. Žalobca ako daňový subjekt nepredložil kontrolnej skupine žiadne doklady a z tohto hľadiska nie je možné tvrdiť, že kontrolná skupina zasiahla do jeho práv tým, že sa oboznámila s obsahom účtovných a daňových dokladov daňového subjektu k čomu z hľadiska posudzovania miestnej príslušnosti správcu dane neboli oprávnení. Správca dane na základe toho, že daňový subjekt v základnom konaní nepredložil žiadne doklady, prešiel do procesu určenia dane podľa pomôcok a postupoval podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov. Krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžf 2/2009, v ktorom sa Najvyšší súd SR stotožnil s právnym názorom Daňového riaditeľstva SR, že v prípade, keď si daňový subjekt svoju dôkaznú povinnosť neplní, neposkytne potrebnú súčinnosť počas zákonných lehôt na vykonanie daňovej kontroly, vyplývajú pre daňový subjekt dôsledky z ust. § 15 ods. 2 v nadväznosti na § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov. Následne na to Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnej veci uznesením IV. ÚS 405/09 - 28, sťažnosť žalobcu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Krajský súd v Bratislave uviedol, že žalobca ako nové skutočnosti pre dôvod obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10. decembra 2009, ktorý mal podstatný vplyv na vydanie trinástich rozhodnutí, t.j. zamestnanci správcu dane Daňového úradu Košice V nemohli rozhodovať, pretože tomu bránilo znenie § 24 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., nakoľko riaditeľ Daňového úradu Košice V nerozhodol o námietke zaujatosti rozhodnutím podľa § 24 ods. 5 uvedeného zákona.

Krajský súd v Bratislave poukázal na to, že ako dôvod pre obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. b/ uvedeného zákona žalobca uviedol, že takýmito dôkazmi boli dôkazy, že daňové kontroly neboli vykonané v súlade so zákonom, pretože daňové kontroly vykonali miestne nepríslušní zamestnanci správcu dane a to Daňového úradu Prešov I a to len na základe neoprávneného poverenia na vykonanie daňových kontrol vydaných riaditeľom Daňového úradu Košice V.

Krajský súd v Bratislave v dôvodoch napadnutého rozsudku ďalej poukázal na to, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6S/129/2007-121 zo dňa 2. októbra 2008 zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR č. I/223/12658-77384/2007/992517-r zo dňa 12. októbra 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru o určení dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie august 2001. Následne Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn. 3Sžf 2/2009 zo dňa 29. januára 2009 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/129/2007-121 zo dňa 2. októbra 2008. Následne žalobca podal ústavnú sťažnosť, avšak Ústavný súd SR uznesením č.k. IV. ÚS 405/2009-28 zo dňa 10. decembra 2009 sťažnosť žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžf 2/2009 zo dňa 29. januára 2009 odmietol ako zjavne neopodstatnenú, keď z odôvodnenia rozhodnutia Ústavného súdu SR vyplýva, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu neznamena ani právo na úspech v konaní ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

V závere dôvodov svojho rozsudku Krajský súd v Bratislave uviedol, že žalobca odôvodnil svoj návrh na obnovu konania skutočnosťami a právnymi posúdeniami skutkových okolností, ktoré nie je možné považovať za nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, ani za dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé a teda žalobca nepreukázal dôvody na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 511/1992 Zb.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ OSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca nesprávnosť a nezákonnosť rozsudku vidí v tom, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že pokiaľ súd 1. stupňa dospel k záveru, že u žalobcu nebola vykonávaná daňová kontrola, je takýto záver neudržateľný so zreteľom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 118/08 zo dňa 10. decembra 2009. Obsahom a zmyslom tohto nálezu Ústavného súdu SR bolo vyslovenie porušenia jeho práva na konanie zákonom ustanoveným spôsobom zakotvené v článku 46 ods. 1 ústavy SR. Ústavný súd, ako je to zrejmé z časti III. citovaného nálezu, zaoberal sa postupom zamestnancov správcu dane a aj postupom zamestnancov miestne nepríslušného správcu dane pri výkone daňovej kontroly u žalobcu.

Súd 1. stupňa sa tiež vôbec nezaoberal skutočnosťou, že v prípade, ak žalobca neposkytol súčinnosť pri výkone kontroly, ktorou bolo porušené v ústave jeho zakotvené právo, nemôže potom takáto skutočnosť mať za následok vyrubenie dane podľa pomôcok. Rovnako súd 1. stupňa neprihliadol na skutočnosť, že Najvyšší súd SR v rozsudku 3Sžf 9/2007 zo dňa 19. apríla 2007 výslovne uviedol dátum, od ktorého žalobca už nebol povinný poskytovať osobám vykonávajúcim daňovú kontrolu žiadnu súčinnosť.

Žalovaný správny orgán sa písomne ku odvolaniu žalobcu vyjadril a žiadal, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom potvrdil. Uviedol, že v náleze Ústavného súdu SR č. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10. decembra 2009 sa uvádza: „Vo všeobecnosti možno konštatovať, že ak účastník konania vedeného podľa zákona o správe daní spochybnil nezaujatosť všetkých zamestnancov orgánu verejnej správy, nemá orgán verejnej správy možnosť výberu, ako bude ďalej postupovať. Je totiž povinný postupovať spôsobom, ktorý je pre takýto prípad zákonom o správe daní predpísaný a to znamená, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov musí byť rozhodnuté v zmysle § 24 ods. 5 zákona o správe daní.“ Ako vyplýva z uvedenej argumentácie, Ústavný súd SR vychádzal z predpokladu, že žalobca podal námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom Daňového úradu Košice V a že daňové kontroly boli u žalobcu vykonané. Ako vyplýva z administratívneho spisu, žalobca námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom daňového úradu Košice V pred začatím daňových kontrol dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február až december 2001, január 2002 a december 2000 a ani po ich začatí, nikdy nepodal. Keďže námietka zaujatosti proti všetkým zamestnancom správcu dane nebola podaná, riaditeľ daňového úradu o nej nemohol rozhodnúť. Po začatí daňových kontrol, t.j. po 25. máji 2005, žalobca podal v tom čase všetky zákonom o správe daní ustanovené námietky - podľa § 15 ods. 8, § 50 a námietku zaujatosti podľa § 24 zákona o správe daní, ale len proti zamestnancom povereným vykonaním daňových kontrol a proti riaditeľovi daňového úradu. O podaných námietkach bolo rozhodnuté zákonným spôsobom. Keďže námietka zaujatosti proti všetkým zamestnancom Daňového úradu Košice V nebola podaná, nebol potom daný formálny dôvod na zmenu miestnej príslušnosti tak, ako to predpokladá právny názor Ústavného súdu SR. Ak aj námietka zaujatosti proti všetkým zamestnancom Daňového úradu Košice V nebola podaná, mohol správca dane podať návrh na delegovanie miestnej príslušnosti v zmysle § 4 zákona o správe daní a to ešte pred začatím daňových kontrol. Po začatí daňových kontrol je zmena miestnej príslušnosti vylúčená ustanovením § 3 ods. 12 zákona o správe daní. Riaditeľ daňového úradu nakoniec namiesto delegovania miestnej príslušnosti zvolil menej formálny postup a síce, že požiadal Daňové riaditeľstvo SR, aby vykonaním kontrol u žalobcu boli poverení zamestnanci organizačne začlenení na iný daňový úrad. Tento postup Najvyšší súd SR nevyhodnotil ako nezákonný a vyplýva to z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžo 101/2010 zo dňa 26. októbra 2010, ktorý bol vydaný v odvolacom konaní potom, čo Ústavný súd SR nálezom č. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10. decembra 2009 zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Sžo KS 43/2006. Žalovaný tiež uviedol, že riaditeľ Daňového úradu Košice V poveril vykonaním daňovej kontroly nie vlastných zamestnancov, ale zamestnancov Daňového úradu Prešov I a k takémuto postupu mal riaditeľ predchádzajúci súhlas Daňového riaditeľstva SR, ako zamestnávateľa zamestnancov Daňového úradu Prešov I. Žalovaný tiež poukázal na to že daňová kontrola nie je daňovým konaním a že preto daňový subjekt nemohol uplatniť v daňovej kontrole námietku podľa § 50 ods. 1 zákona o správe daní v znení platnom v rozhodnom v období, ktorú je možné podať len proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní. Následne daňové konanie viedli zamestnanci Daňového úradu Košice V a teda nemohlo dôjsť k obídeniu ustanovení § 3 a § 24 zákona o správe daní týkajúcich sa miestnej príslušnosti správcu dane a vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd podľa § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP preskúmal v rozsahu a v medziach odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie žalobcu prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd SR považuje za potrebné zdôrazniť predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako. Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ust. § 250ja ods. 7 OSP, podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd SR na svoj rozsudok zo dňa 17. decembra 2013 sp.zn. 5Sžf/81/2012, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, u ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je napadnuté rozhodnutie vydané Ministerstvom financií Slovenskej republiky dňa 7. marca 2011, ktorým bolo potvrdené vyššie označené rozhodnutie býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 13. decembra 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť daňového subjektu (žalobcu) o povolenie obnovy konania rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/3970-77380/2007/991545-r z 12. októbra 2007. Žalobca ako nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní bez zavinenia

účastníka konania uplatniť, uvádza nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009.

Žalobca odvolávajúc sa na obsah vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu vidí porušenie zákona pri obídení ustanovení § 3 a § 24 zákona o správe daní pri kreovaní kontrolnej skupiny zameranej na preradenie alebo zistenie daňovej povinnosti žalobcu na DPH za príslušné zdaňovacie obdobie, čo v konečnom dôsledku spôsobuje nezákonnosť začatej daňovej kontroly a absenciu podmienok na určenie predmetnej dane podľa pomôcok. Žalobca poukázal na skutočnosť, že po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, nebol povinným zamestnancom správcu dane poskytovať súčinnosť a predkladať doklady potrebné k zisteniu daňovej povinnosti na DPH. Žalobca ako rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie dôvodnosti návrhu na obnovu konania považuje vyššie označený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky za rozhodnutie, ktoré môže mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia vydaného v konaní obnovy, ktorého sa domáha.

Naopak, žalovaný nevidel povinnosť bezvýhradného aplikovania právneho záveru obsiahnutého v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 z dôvodu neexistencie skutkových predpokladov (v prejednávanej veci), z ktorých uvedený právny záver vychádza.

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 55 ods. 3) a rozhodnutie o námietke (§ 50 ods. 3) sa obnovy na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak:

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,
- b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,
- c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, žiadosť o obnovu konania sa podáva u správcu dane, ktorý vo veci rozhodol v 1. stupni.

Podľa § 51 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, v žiadosti obnovu konania musí byť uvedený dôvod žiadosti podľa odseku 1, dôkazy preukazujúce odôvodnenosť žiadosti a dodržanie lehôt podľa odseku 3.

Žiadosť musí byť podaná do 6 mesiacov odo dňa, kedy sa žiadateľ preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť zmeškanie (§ 51 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je inštitút, úlohou ktorého je odstrániť nedostatky v zistení skutkového stavu veci, alebo nedodržaní niektorých procesných podmienok. Inštitút obnovy konania, umožňuje prekonať prekážku rei iudicate.

Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné

dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Ďalšou podmienkou na obnovu konania je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu.

Z tohto pohľadu výkladu obnovy konania ako právneho inštitútu, dospel najvyšší súd k záveru, že nález ústavného súdu, ktorý rieši porovnateľný právny prípad v inom konaní nemôže byť novou skutočnosťou zakladajúcou zákonný dôvod obnovy konania, nakoľko skutočnosť, že ústavný súd posúdil právnu otázku, ktorú odvolací súd posúdil v inej veci inak, nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti obnovy konania, ktorou sú existencia tejto skutočnosti v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a priamy právny dopad, ktorý by ako doteraz nepoužitá skutková okolnosť, alebo dôkaz, mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie.

Nemožno tiež opomenúť, že v obdobných veciach Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor, v ktorom sa nestotožnil s námietkami žalobcu o tom, že správca dane nemohol podať návrh na delegáciu podľa § 4 zákona o správe daní a poplatkov (napr. vo veciach sp.zn. I. ÚS 192/08, sp.zn. III. ÚS 386/08, č.k. II. ÚS 137/2010-28, či sp.zn. II. ÚS 159/2011). V týchto veciach ústavný súd právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon daňovej kontroly, ako zamestnancov daňovej správy zaradených pre výkon štátnej služby na úseku správy daní u iného správcu dane, po predchádzajúcom súhlase býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, ako spoločne nadriadenému orgánu a zamestnávateľa zamestnancov daňových úradov v jeho pôsobnosti, považoval za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojvoľnosti a ústavnej nekonformnosti.

V tomto ohľade a s prihliadnutím na osobitné okolnosti konkrétneho prípadu, možno považovať judikovanie právneho názoru vyplývajúceho z nálezu Ústavného súdu, č.k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Vychádzajúc z uvedených skutočností a právnych predpisov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie krajského súdu je v súlade so zákonom a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 97/2011-96 zo dňa 15. marca 2013 potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok *n i e j* e prípustný.